

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează **REDAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Porumbelul păcii pe Jurnalul Spasskii

Lupta Uniunii Sovietice pentru pacea lumii și liniștea popoarelor este arhicunoscută și ea primește și o mai largă răspândire atunci când e dată posibilitatea multora să constate această nobilă stăruință chiar în inima Uniunii Sovietice, la Moscova, căci deasupra Turnului Spasskii, simbol al istoriei popoarelor sovietice spre culmi tot mai înalte, plutește fără încetare porumbelul păcii.

De aceasta și-au dat seama delegații membri în Comitetul executiv al Mișcării creștine pentru pace de la Praga, în ședința lor de lucru de la Moscova, din zilele de 12—22 septembrie 1962, și acest fapt i-a îndemnat și la o mai accentuată stăruință pentru asigurarea păcii mondiale.

S-au întâlnit iar cei patru membri ai Biroului, cu cei cinci secretari internaționali și cu cei 16 membri ai comitetului, spre a dezbate problemele curente și a le găsi remediul potrivit, pe care să-l recomande apoi creștinilor din lume. Un deosebit aport l-a adus delegatul Liberiei din Africa, care a dat lămuririle cele mai potrivite, explicând modul în care popoarele africane dezrobite de curînd se încadrează în marea familie a popoarelor iubitoare de pace.

Rostul continuu al Mișcării creștine pentru pace de la Praga, l-a subliniat în cuvîntarea sa I. P. Sf. Arhiepiscop Nicodim de Iaroslav și Rostov, care a precizat: „Nașterea Mișcării de la Praga se dovedește a fi nu numai înțeleaptă dar și necesară pentru a apăra principiile păcii din punct de vedere creștin și a formula pentru creștini adevărata teologie a păcii. De aceea rostul Mișcării rămîne mereu acela de a preciza în fața problemelor mondiale, care ating teza păcii, punctul de vedere creștin și de a-l vesti lumii întregi. În consecință Mișcarea creștină pentru pace este o mișcare a conștiinței creștine mondiale care vrea să opună forțelor militariste solidaritatea creștină pentru pace. Cu cît situația internațională pare mai înăsprită și înarmările continuă mai febril, cu atîta vocea Mișcării pentru pace trebuie să fie mai vibrantă spre a sprijini toate străduințele cinstite pentru evitarea unui război atomic, căci în genere azi războiul nu mai este mijloc de rezolvare a problemelor internaționale. De aceea Mișcarea creștină pentru pace își lărgeste activitatea spre a întări conștiința creștinilor de pretutindeni pentru răspunderea lor comună în cauza vieții și a păcii, de care nici un credincios al Mintuitorului Hristos nu poate fi străin. De aceea Mișcarea salută cu bucurie propunerile serioase pentru dezarmare totală sub strict control internațional, pentru lichidarea rămășițelor ultimului război mondial

prin lămurirea problemei germane, pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru crearea de zone denuclearizate și pentru renunțarea la colonialism. În acest sens o nouă adunare creștină mondială va avea de spus un cuvînt hotărîtor și creștinii vor dovedi că respectă cuvîntul Mintuitorului de a fi solii păcii și ai dragostei de aproapele în lume și atunci Dumnezeu păcii va fi cu ei cu toți (1 Cor. 13, 4—8; Evrei 13, 20—21)”.

Sub acest aspect s-au și desfășurat discuțiile în jurul problemelor internaționale care frământă în actualitate gîndirea, lucrarea și viitorul omenirii, fiecare membru al comitetului executiv dîndu-și din prisos contribuția sa la mobilizarea comună a creștinilor spre lucrarea păcii. Cu aceleași contribuții constructive au venit și delegații apuse, convinși că Mișcarea creștină pentru pace îndeplinește un rol cu adevărat mobilizator mondial.

De aceea, cu ocazia Sf. Liturghii din Duminica de 16 septembrie și a vizitei membrilor la Mănăstirea Zagorsk, unde au fost oaspeții Preafericitului Patriarh Alexei al Moscovei, îndemnul păcii a răsunat și mai puternic și a pătruns mai adînc în sufletele participanților. Cu această ocazie P. F. Patriarh Alexei a făcut un apel călduros la conștiința de creștin a fiecăruia, subliniind faptul, că într-o lume divizată politiceste lupta pentru pace primește un caracter deosebit de umanitar și deci datoria creștină este de a fi depuse toate eforturile ca această luptă nobilă și necesară să-și ajungă scopul dorit și așteptat. În acest cadru Mișcarea de la Praga și-a dobîndit deja un renume meritat pentru că ea se străduiește sincer pentru unificarea forțelor păcii susținute de creștinii conștienți de misiunea lor de creștini de a fi oamenii păcii.

Vizitarea mărețelor realizări ale popoarelor sovietice pe calea păcii de la Moscova și Leningrad, oraș istoric al Mării revoluției din 1917, a oferit totodată și prilejul să fie cunoscută dragostea adîncă a popoarelor sovietice pentru patria lor, fapt dovedit de Cimitirul Piskarevski din Leningrad, unde își dorm somnul de veci 623.000 lenigrădeni morți în lupta pentru apărarea patriei de invadatorii hitleristi.

De aceea se spune în comunicatul final al ședinței:

— Comitetul constată că în problema raportului dintre credința creștină și faptele ei, slujirea profetică a Bisericii nu poate fi lipsită de ceea ce este mai concret, adică de stăruința pentru pace. În deosebi impresionantă a fost vocea din Africa, care sublinia faptul că Mintuitorul Iisus Hristos a răsturnat toate barierele și a ini-

țiat un drum nou al omului către om, al poporului către popor spre a se asigura astfel pacea lumii.

Dacă în concret s-au putut realiza și unele fapte îmbucurătoare în Laos, în Irianul de Vest și Algeria, apoi menținerea Chinei populare în afara concertului popoarelor produce neconținute tulburări. Apoi, deși s-a recunoscut oficial la O.N.U., încă la 20 decembrie 1961, că războiul nu mai este mijloc de rezolvare a litigiilor internaționale și că deci coexistența pașnică a variatelor sisteme social-politice este o necesitate, totuși opinia publică mai este tulburată de războiul rece și de continua înarmare nucleară. De aceea salutăm propunerea puterilor neutrale în problema dezarmării și a încetării experiențelor cu arme atomice, precum și proiectul Uniunii Sovietice în această privință și nădăjdum că toate popoarele participante la O.N.U. vor prinde curaj ca în vederea păcii să facă primii pași spre dezarmarea imediată spre a elibera astfel omenirea de amenințarea cu armele nucleare.

Este deci important a constata că în întreaga lume sporește chemarea la rezolvare pașnică a problemelor internaționale. Congresul pentru dezarmare generală și pace de la Moscova, ca și conferințele din Ghana și de la New Delhi au dovedit sporirea în lume a forțelor păcii care se opun morții atomice și cer imediata dezarmare generală și totală. Colaborarea statelor libere din Africa și Asia este de o importanță deosebită.

De aceea socotim necesar ca creștinii din toate organizațiile, în care se lucrează cinstit pentru pace, să-și pună forțele lor la dispoziție și să sprijine activitatea Mișcării creștine pentru pace, care și-a ținut cîteva ședințe regionale în Olanda și Germania democrată și pregătește altele în Franța, Italia, Elveția, Africa și Japonia, cîștigînd și colaborarea prețioasă a tineretului din mai multe state.

În fața noastră stă pregătirea adunării creștine mondiale din 1964, a doua la rînd, la Praga. Am făcut de la prima adunare mondială creștină din 1961 o operă pozitivă pe calea păcii mondiale și alte sarcini stau acum în fața noastră, pe care le aduce neconținuta frămîntare politică a lumii, față de care creștinul conștient trebuie să ia atitudine concretă, dictată de învățătura Mintuitorului pentru binele singular și comun în lume, care constă tocmai în apărarea vieții și păcii.

Greutățile mondiale și ivirea de probleme noi în starea internațională întăresc necesitatea creșterii externe și dezvoltării interne a Mișcării pentru pace. Trebuie să contribuim și mai mult la sporirea convorbirilor și o facem cu încrederea că Mișcarea creștină pentru pace a și aflat căi potrivite pentru reală înțelegere, înfrățire și coexistență.

(Continuare în pag. 2)

Pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremi cu pace...

Ceasul Sfintei Liturghii cuprinde în clipele sale de slavă și rugăciunea: „— Pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremi cu pace Domnului să ne rugăm...”. — Așezată încă de la începutul Liturghiei, această rugă este ca o chemare de lumină, la fericire. Sub cupola Bisericii, un cer limpede, cerul rugăciunii, curat ca un uriaș clopot de soare, se lasă peste frunțile dreptcredincioșilor cari doresc ca în vremi pașnice, pământul să se preschimbe într-un Canaan de grâne, orașele și satele să se încarce de viață și-n liniști de argint trandafirii să-și întredeschidă buzele înflăcărate spre a mîngîia inimile și gîndurile oamenilor. Viața trebuie să fie frumoasă. Nici un gînd fâfarnic să n-o umbrească, nici o fărădelege să nu știrbească nimic din armonia culorilor care desfătează ochiul omenesc. Sub arcada privirilor să măsurăm cu măsura bucuriei șesurile cu mările galbene de spice din care va crește pîinea cea nouă și va sătura pe oamenii muncii. Să măsurăm umbra munților culcată sub creste de piatră din a cărui dăltuire măiestrită a brațelor înfrățite, se vor înălța edificiile și cuiburile calde. Să măsurăm cu măsura iubirii toate, să ne înfrățim în muncă pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremi cu pace ca astfel să vedem toamnele frumoase cum varsă în suflele tot aurul, tot bronzul din pămînturi. Frumoasele toamne ce varsă strugurii-n butoaie și urcă belșugul pînă la grindă!

Dață cercetăm Sfînta Scriptură vedem că oamenii încă din vremi bătrîne au dorit pacea, bunăstarea, fericirea. Fiecare om a dorit să stea în deplină siguranță și-ntr-o veșnică pace. Fiii Profeților au trăit înfrății în viață, în muncă și au fost fericiți.

Astăzi cînd în scumpa noastră Patrie, Republica Populară Romîna, oamenii și-au unit pămînturile, și și-au înfrățit gîndurile și inimile, cînd colectivizarea agriculturii ne-a adus o primăvară perpetuă largă, fără haturi, Țara întreagă în tiparul frumuseții muncii înflorește. Sub luminile cerului albastru, trudind cu drag pe ogoarele înfrățite și torcînd lumina dulce pe firele gingașe ale inimii, să ne străduim pentru ca ziua de mîine să fie mai frumoasă și viața mai vrednică de trăit, impletind rugăciunea cu munca:

Pentru îmbelșugarea roadelor pământului,
Pentru vremi cu pace rugați-vă Domnului,
Uniți-vă în muncă voi oameni de bine,
Fiți crainici frumoaselor zile, senine.

Să gingure pruncul sub meri albi de floare
Cînd mama-l ferește de-a verii dogoare,
Să ridă copilul prin grinele-nalte
Și maci să adune și vesel să salte.

Tinerețea voioasă cu-a muncii cîntare
Pin-la grindă să-nalțe belșugu-n hambare,
Bătrîni să-și uite de ani, de povară,
Cu inima tineri să fie doar iară.

Pentru îmbelșugarea roadelor pământului,
Pentru vremi cu pace, rugați-vă Domnului,
Cu brațe de trudă haideți să ne-nfrățim
Republica mai mîndră în ani s-o gătim.

Preot Ștefan Tascianu

SA ȘTII CE CERİ

Să te gîndești bine, fiule, cum trebuie să te rogi lui Dumnezeu, ca să nu dai greș. El îți dă cele ce ceri, dar să ști bine ce ceri în zilele vieții tale. Cînd vei cere lucruri nu la locul lor, lucruri nesocotite, nu-ți vor fi de nici un folos, ci vor fi în spre paguba și în spre chinuirea ta. Vorba înțeleaptă a proverbului este: „Cum îți așterni, așa vei dormi”. Și „cele ce omul își face cu propriile sale fapte, nu poate să și le desfacă așa de ușor”. Fiți cu mare atenție, cînd vă rugați: Celui de Sus cereți-i numai lucruri bune și lucruri, care să vă fie de mare folos în viața voastră cea de toate zilele.

Prel. de Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Imnul păcii și înfrățirii

(Inchinare Congresului Mondial al Păcii și Dezarmării-Moscova, 1962).

N-auziți cum gem sub dărîmături oameni
Nu vedeți copilul plîngînd lîngă mama, care
moare,
Și alături îmbrățișați în moarte doi gemeni?
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Nu vă sîngeră inima să vedeți orașele dărîmate,
Cum dispar într-o clipită cîmori de mii de Lei
valoare,
Cum se șterg de pe hartă Lidice, Oradour și
cîte alte?
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Cum să privești nepăsător Auschwitzul cu camerele-i de gazare,
Cu 30.000 de oameni arși zilnic în muzică de
sărbătoare,
Cum omul se face bestie fără de asemănare?
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Femei, copii nevinovați, ca tilharii între sirme
ghimpate,
Umbre umane sortite morții prin sete, chin,
infometare,
Infășurate-n zdrențe, cu fețele de ger crispate;
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Nagasachi, Hiroșima dispărînd într-o singură
clipă,
O mie de bombe într-o noapte pe Drezda,
orașul floare,
Treisute de mii de oameni secerăți de
moarte-n pripă;
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Vrem să vedem pe oameni mereu cu zîmbetul
pe buze,
Copii zburdalnici alergînd prin parcuri pline
de soare,
Bătrîni răsfoind ziare, codane în vesele bluze;
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Tineri sportivi în concurs la fugă, înot, skiuri,
biciclete,
Sau cu o pădure de stîndarde-n pas energic de
defilare,
Iradiind sănătatea, voia bună, tinerețea-n superbe siluete:
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Blocuri noi la tot pasul cu apartamente moderne,
Pe ele nenumărate antene de televizoare,
Cămine culturale, Muze, biblioteci, inaugurări
solemne:
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
In loc de bombe, școli, spitale, teatre, cinematografe,
Confort în locuințe, pe balcoane trandafiri și
lăcrămioare,
Elevi sînguincioși plecați pe caiete caligrafe:
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Doctori în halate imaculate îngrijind fiecăare viață,
Sănătatea fiind cea mai prețioasă comoară,
Bătrîni s-ajungă suta și încă cu fruntea
semeață:
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
Nu mai vrem s-auzim de acum de juguri coloniale,
Numai popoare libere prin autodeterminare,
Făurindu-și singure soarta după propria
guvernare:
Iată de ce dorim pacea și-nfrățirea-n tre popoare.
La Congresul Mondial al Păcii din Moscova
glorioasă,
Mii de delegați au grija ca pacea să n-o mai
doboare,
Nici un Hitler, Mussolini sau altă speță
periculoasă:
Toți oamenii luptă pentru pace și-nfrățirea-n tre
popoare.

Suciu Sibianu Mircea

Nădejdea creștină

Nădejdea creștină își trage obirșia din credință, așa cum copacul odrăsleşte din rădăcină. Sf. Ap. Pavel zice: „Căci noi prin Duhul așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii” (Gal. 5, 5). Credința ne dă cunoștințele despre Dumnezeu și despre făgăduințele pentru realizarea scopurilor noastre sufletești atît în viața aceasta, cît și în cea viitoare. Nădejdea ne face să așteptăm cu încredere realizarea acelor făgăduințe. Așadar nădejdea creștină este dorul și așteptarea cu încredere a împlinirii tuturor făgăduințelor făcute de Dumnezeu celui care face voia Lui. Cînd s-a înălțat la cer Iisus a făgăduit ucenicilor Săi că le va trimite lor pe Duhul Sfînt. Această făgăduință i-a umplut pe ei de bucurie și de nădejde, care s-a împlinit în ziua de Rusalii prin pogorîrea Sfîntului Duh.

Acest Duh Sfînt a întărit în Sf. Apostoli credința că Hristos cel înviat este Dumnezeu adevărat, care a biruit moartea „cu moartea pe moarte călcînd”, făcîndu-se începător al vieții celei noi, celei veșnice și a aprins în ei scînteia nădejzii că și ei vor fi părtași ai acestei vieți nepieritoare.

În „Mărturisirea Ortodoxă” a lui Petru Movilă se spune că nădejdea este „o adevărată îndrăzneală către Dumnezeu, ce se dă în inima creștinului de la Dumnezeu, ca să nu desnădăjduiască niciodată de Harul lui Dumnezeu, atît pentru iertarea păcatelor, cît și pentru orice dorință, cînd se cere vreun bine, din cele vremelnice și din cele veșnice”. De aici vedem, că nădejdea ca și credința creștină este un dar dumnezeiesc, care se coboară în inima creștinului ca o luminare, ține trează înlăuntrul nostru încrederea în bunătățile veșnice; și cu cît lumînarea dumnezeiască este mai puternică, cu atît mai desăvîșită este și nădejdea.

Păcătuieste împotriva nădejzii creștine: 1. Cel ce este plin de sine, increzut sau îngîmfat; 2. Cel ce și pierde nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu sau desnădăjduiește; 3. Cel ce nădăjduiește cu prea multă cutezanță în Dumnezeu; 4. Cel ce ispitește pe Dumnezeu.

1. Omul plin de sine, increzut sau îngîmfat disprețuiește și pe semenii săi și pe Dumnezeu, de aceea îl urăște lumea și Dumnezeu. Îngîmfarea este cel dintîi între cele șapte păcate de moarte.

2. Desnădejdea este pierderea încrederii în bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, păcat care depărtează de mîntuire. Creștinul știe că îndurarea lui Dumnezeu este nesfîrșită și nădăjdu-

(Continuare din pag. 1)

Spre această datorie în slujirea păcii chemăm iarăși și azi. În viața mondială a creștinătății dorim să fim îndrumătorii spre o slujire efectivă creștină pentru toate bisericile și confesiunile. La aceasta ne îndeamnă și dragostea către Mintuitorul Iisus Hristos!

Cuvîntul a fost rostit și îndemnul lansat către creștinii din lume. El se bazează pe învățătura Mintuitorului din Sf. Evanghelie despre dragostea către aproapele și despre rolul de bun Samaritan ce trebuie să-l îndeplinească adevărații creștini față de frații lor mai lăsători, suferind de boală sufletească, cînd se lasă pradă războiului rece, și veștilor sale răuvoitoare.

Creștinul deci din sinceră conștiință poate și trebuie să spună „nu” încercărilor diabolice de a-i amenința viața și pașnica dezvoltare a capacităților sale omenești.

Porumbelul păcii, care se simte acasă pe Turbul Spasskii, își flutură aripile vestirii binefăcătoare pretutindeni unde se află oameni de bunăcredință și cinstiți apărători ai vieții.

Prof. M. Șesan

iește în iertarea păcatelor săvârșite, dacă se va căi și îndrepta. Slăbănogul de la lacul Vitezda nici după 38 de ani de boală nu-și pierde nădejdea în vindecarea, pe care i-o aduce Iisus ca răsplată pentru nădejdea-i îndelungată.

Deznădejdea e păcat fără iertare.

3. *Increderea prea mare în mila lui Dumnezeu* împinge pe cel păcătos să stăruie în păcat, amăgindu-se cu gândul că Dumnezeu în marea lui îndurare, pînă la urmă tot îl va ierta. Dar greșește cine crede numai în îndurarea lui Dumnezeu și nu și în dreptatea Lui. Că zice: „De nu vă veți pocăii, toți așa veți pieri”, ca și Galileenii uciși de Pilat (Luca 13, 3). Drept aceea creștinul adevărat se încrede în bunătatea lui Dumnezeu, dar nu uită nici o clipă judecata Lui dreaptă, care cheamă la înnoirea vieții.

4. *Ispitește pe Dumnezeu*, cel care, fără pričină binecuvîntată se aruncă în primejdie, nădăjduind că Dumnezeu o să-l scoată nevătămat, ajutîndu-l. Căci zice Sf. Scriptură: „Cel ce iubește primejdia, va cădea într-însa” (Înt. Sirah 3, 25). Ca să scape de aceste păcate împotriva nădejdi creștinul are nevoie de rugăciunea stăruitoare care este solia trimisă să mijlocească la Dumnezeu fericirea veșnică. *Pr. N. Terchilă*

Sfîntul Nicolae

„îndreptător credinței și chip blîndețelor“...

Cu aceste cuvinte îl laudă Biserica, îl laudăm și noi pe Sf. Nicolae. Sînt cuvinte, care nu cuprind întreg chipul marelui Ierarh. Ele ne pun însă în față două din frăsăturile lui principale: 1. Îndreptător de credință și 2. Blîndețea. Să ne oprim puțin asupra lor și să căutăm să pășim pe urmele Sf. Nicolae, precum El a pășit pe urmele lui Hristos.

„Îndreptător credinței” a fost Sf. Nicolae în toată viața sa, dar mai ales după ce a fost ales Mitropolit în Mira Lichiei. Crescut într-o familie creștină, din copilărie a urmat calea Sf. Bisericii, s-a legat de dreapta credință și a viețuit după această credință. Pe vremea aceea — în jurul anilor 300 după Hristos — existau și creștini, care mărturiseau credințe greșite, îndepărțindu-se de la dreapta credință a Bisericii, dar Sf. Nicolae n-a dat ascultare chemărilor lor. După ce a ajuns Mitropolit avea în grijă sa mîntuirea clerului și credincioșilor din părțile acelea. Atunci se ridicase cu mare putere din părțile Alexandriei rătăcirea lui Arie, care a cuprins pe mulți credincioși, chiar și preoți. Sf. Nicolae, întărit pe piatra credinței cei drept-slăvitoare a Bisericii, a îndreptat turma cea cuvîntătoare la pășunea învățaturii sfinte și în Mitropolia sa cuvîntul rătăcirii a trecut fără a lăsa nici o urmă, fără a se rătăci nici un preot, nici un credincios. El a fost păstorul cel bun, îndreptător credinței pentru toți cei încredințați păstoririi sale. Rătăcirea lui Arie a pierit, iar Biserica drept slăvitoare laudă pe Sf. Nicolae pînă astăzi, pe cel ce îndreptător credinței a fost și la Sînoțul din Niceea a condamnat arianismul și a mărturisit „Crezul”, pe care-l mărturisim și noi astăzi.

Sf. Nicolae a fost și „chip blîndețelor”. Cînd privim icoana lui, pe fața Sf. Nicolae citim bunătatea, blîndețea, dragostea. Blîndețea aceasta ne mîngîie, ne atrage, ne înseninează — ne face să ne apropiem de Sf. Nicolae cu încredere și dragoste.

Așa a fost Sf. Nicolae în timpul păstoririi Sale: cu blîndețea, cu dragostea sa a cucerit sufletele credincioșilor. Nu numai în sufletul lui, ci și în vorba și felul lui de a se purta, se arăta în el puterea iubirii, puterea blîndeții. El a urmat cu adevărat pilda dată de Mîntuitorul, care zice: „Învățați-vă de la mine, că sînt blînd și smerit cu inima”. Blînd și smerit a fost — ca un adevărat ucenic al lui Hristos — și Sf. Ni-

colae. În el s-au împlinit cuvintele Mîntuitorului: „Fericii cei blînzi că aceia vor moșteni pămîntul” — căci numele Sf. Nicolae este cunoscut nu numai în locurile unde a trăit, ci pretutindeni de la Răsărit la Apus, de la Nord la Sud, unde este o inimă de creștin. Blîndețea sa a cucerit milioane de suflete, care se roagă Sf. Nicolae, ca unui părinte bun și ajutător.

Lăudînd pe Sf. Nicolae, ca îndreptător credinței și chip blîndețelor, preoții și credincioșii Bisericii noastre îndreaptă gînd de cinstire și de dragoste și față de I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae, care întruchipează duhul dreptei credințe și blîndeții Sf. Nicolae. Ierarh luminat, care îndurmează pe calea adevăratei credințe, a credinței Sf. Nicolae, a credinței strămoșești prin cuvîntul său înțelept, prin scrisul său cum-pănit, prin talmăcirea în grai străbun a Noului Testament, I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae este totodată blajin, blînd și bun, ca un adevărat părinte. De aceea a cucerit atîtea suflete, care azi se roagă Domnului, se roagă Sf. Nicolae, ca să reverse asupra părintelui nostru sufletele puterea harului, care să ni-l păzească sănătos și activ încă mulți ani în mijlocul nostru.

Dar de ziua Sf. Nicolae se cuvine ca toți cei ce îl cinstesc să se străduiască să-i și urmeze întru credință și întru blîndețe. Să fie zidiți pe stîncă dreptcredințe, pe care e zidită Biserica lui Hristos. Să se facă cunoscute blîndețele lor în toate relațiile cu semenii. Să nu lase minia și vrăjmășia să le stăpînească inima, ci să ierte și să treacă cu vederea greșalele altora. Să vorbească cu blîndețe, să se poarte cu bunătate cu oricine și să fie oameni ai păcii și buneînțelegeri în lume. Să nu jignească, să nu supere, să nu întristeze pe nimenea. Ca să fie și ei părtași împreună cu Sf. Nicolae, fericirii și păcii făgăduite de Mîntuitorul celor blînzi și celor făcători de pace.

Pr. N. Mladin

Maică Precistă

Cuvîntul „*Precistă*” folosit în limba noastră atît de des pentru Maica Domnului, la origină este cuvînt slav, în loc de *Prea Curată* și a rămas la noi, de cînd în biserica noastră, se slujea în limba slavonă. În copilărie auzeam deseori pe bunica, cînd era necăjită, spunînd și „*Gospodipomilui*”, un „*Doamne miluiește*” slavon, de pe cînd la strană se răspundea așa — dar sînt sigur că bătrîna mea bunică nu știa că, în necazul ei, rostea cea mai scurtă rugăciune.

Așa cum din pămîntul negru Dumnezeu scoate flori frumoase, de care ne minunăm atît, tot așa s-a născut Sf. Fecioară, care a servit ca scară între cer și credincioși, scară pe care s-a pogorit Dumnezeu printre noi, ca pe noi să ne purifice și să ne mîntuiască. De aceea rugăciunile credincioșilor se îndreaptă tot mereu spre Prea Curata, cerînd mîntuire și ajutor în toate împrejurările vieții.

Sf. Fecioară este mîntuitoarea creștinilor, pentru că prin Ea, Dumnezeu s-a făcut om. Este Maica tuturor celor ce cred în Iisus și, ca Maică, mijlocește pe lîngă Fiul Său pentru izbăvirea noastră.

Astăzi, în biserică, credincioșii se roagă liber și în tihnă, dînd slavă lui Dumnezeu pentru binefacerile primite, pentru viața nouă, pe care o trăiesc, în pace și voie bună, căci, odată cu 23 August 1944, ne-am eliberat de tiranie. Acum grija noastră este să ne ferim de tirania păcatului, care e în stare să ne dărîme pacea sufletului și liniștea căminelor. E nevoie să sprijinim lupta popoarelor pentru pace, împotriva ațîțărilor la război.

De aceea ne rugăm Maicii Preciste să ne lumineze și să ne întărească spre a birui ispitele păcatului, spre a putea face binele, spre a fi cu adevărat făcători de pace în lume.

Pr. I. Sanda

Sf. Vasile cel Mare despre lăcomie

În cîteva omilii, Sf. Vasile cel Mare se ocupă de patima lăcomiei de arginți, care aducea multe rele în viața creștinilor din vremea lui.

Asemenea unui doftor iscusit, marele ierarh îndrumază pe credincioșii săi la porunca iubirii deapropelui, poruncă care cere s-o îplinești cu faptă de ajutorare a semenului. Lăcomia de avere și puținătate de iubire — după marele ierarh — sînt cauzele neînțelegerii și răutății dintre creștini. Muștrînd pe lacom el se folosește de astfel de cuvinte: „...„Cel ce iubește pe aproapele său ca pe sine însuși nu își păstrează pentru sine mai mult decît are aproapele”. Lăcomia aduce lipsa de iubire și închiderea sufletului față de aproapele. „De ai avea iubire, din bună vreme față de aproapele ai socoti cum să împarți banii tăi și altora”.

Lăcomia pune așa mare stăpînire pe sufletul omului „încît îi dă griji la lucruri mici și ne folositoare ca și cînd acestea ar fi de mare trebuință”.

Bogatul își face felurite planuri. Intrînd în socotelile bogatului Sf. Vasile îi dă pe față toată plînuirea lăcomiei și poftei sale nesocotite. „O parte din bogăție — zic bogății — se cade s-o avem pentru întrebuințarea zilnică, iar restul, se gîndesc ei s-o aibă sub cheie”. O parte din bogăție se gîndesc s-o folosească pentru mobilarea cît mai luxoasă a locuinței lor, iar alta pentru călătorie. Felul cum sînt purtați de „cai de rasă, aleasă”, cum sînt încinși cu briul aurit, felul cum sînt serviți de mulțime de servitori și cum au la îndemină tot felul de meseriași și cum se îngrijesc să le folosească toate spre desfătarea lor vădesc un suflet robît păcatului. Toate ale pămîntului ar vrea să le folosească lacomul și oarecum ar vrea să-i stea la îndemină în sînurile pămîntului. Căci „cînd bogăția lui prisosește și lucrurile bogatului sînt peste măsură, atunci se gîndește cum să le ascundă undeva în sînul pămîntului. Acestea fiindcă (în mintea lui) viitorul e nesigur și se naște teama în sufletul său nu cumva să-l ajungă vre-o lipsă neprevăzută”. Și la această gîndire, observă Sf. Vasile: „De fapt dacă te folosești în mod necinstit de bogăția ta, viața ta este nesigură și primejdia care se abate asupra unor astfel de oameni este vădită”. „Boală grea apasă asupra unor astfel de oameni, care scormonesc pămîntul să găsească aurul în sînul pămîntului și după ce l-au scos de unde se găsea îl ascund iarăși de la vederea lor în același pămînt. Mi se pare că și ție ți se întîmplă același lucru, fiindcă ascunzi în pămînt bogăția ta, cu ea îngropi și inima ta”.

Patima iubirii de avere o aseamănă Sf. Vasile cu starea călătorului care vrea să ajungă într-un oraș și după ce cu silă mare a făcut drumul pînă la oraș, în cele din urmă se oprește să se odihnească la o ospătărie care e în apropierea orașului. Fiindcă-i e silă să meargă o mică distanță își nesocotește osteneala drumului, și pierde prilejul de a vedea frumusețile orașului. La fel sînt și aceia care toate primesc să le facă, dar nu sînt în stare să se desfacă de bogățiile lor.

„Știu pe mulți, spune Sfîntul Vasile, care postesc, se roagă, suspină și își arată în tot chipul evlavie, dar nu înțeleg să dea o cît de mică parte celor lipsiți. Ce folos au unii ca aceștia din toată virtutea lor? Unii ca aceștia nu moștenesc Impărăția cerurilor, fiindcă zice cuvîntul sfînt „mai ușor va intra funia corăbiei prin urechile acului decît un bogat în Impărăția cerurilor” (Lc. 18, 25).

Hotărîrea aceasta este atît de vădită și Cel ce a rostit-o este Insuși adevărul, cu toate acestea împlinatorii ei sînt atît de rari. Chiar de ai putea să iei cu tine în viața veșnică (niște bu-

(Continuare în pag. 4)

Hotăriri ecumeniste

Între 29 iulie—17 august au avut loc la Paris ședințe ale Comitetului Central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor și ale mai multor Comisii. Din partea Bisericii noastre au participat: I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului, P. C. Rector Sofron Vlad (Institutul Teologic Universitar-Sibiu), d. prof. N. Chițescu (Institutul Teologic Universitar-București), P. C. prof. univ. Gh. Moiescu (capela română din Viena). Alte culte din țara noastră au fost reprezentate de d. episcop reformat Al. Buthi (Oradea) și d. decan H. Binder (Institutul Teologic evanghelic C.A.-Sibiu).

Amintim numai câteva din problemele discutate și hotărârile luate la aceste ședințe.

S-au luat măsuri pentru pregătirea Conferinței ecumenice, ce va avea loc la Montreal (Canada) în 1963, la care vor fi chemați reprezentanți ai Bisericilor protestante și ortodoxe (Biserica noastră va avea 5 delegați). Acolo se va

(continuare din pag. 3)

nuri trecătoare) nici în acest caz nu ar trebui să te îngrijorezi atât de mult de ele, fiindcă ele sînt umbrite de bunătățile prea cinstite și strălucitoare de acolo.

Folosind un graiu de aspră muștrare pentru lacomii care nu știu folosi cum se cuvine averile lor și le dau o întrebuintare rea, Sf. Vasile zice: „Ce îndreptățire poți avea în fața dreptului Judecător, tu care ai îmbrăcat pereții (casei tale) și nu ai îmbrăcat pe oamenii săraci? Tu care ai investit caii și ai disprețuit pe fratele gol? Tu care ai lăsat să se strice griul și n-ai hrănit pe cel flămînd? Tu care ai ascuns în pămînt bogăția și ai disprețuit pe cel ce era strimtorat și sufocat?”

Bunurile acestea — pe care le adună bogatul — sînt vremelnice. „Privește zidurile (orașului) cum se ruinează cu vremea și din ele nu rămîn decît niște ruine. În vremea cînd se ridicau aceste ziduri se găseau în oraș destui săraci, care în vremea aceea erau trecuți cu vederea de cei bogați, fiind ei ocupați cu ridicarea zidurilor. Unde e bogatul acela pe care unii îl pizmuiu pentru măreția clădirii sale? Toate acestea au dispărut și s-au prăbușit asemenea casuțelor de nisip ale copiilor. Tu grijește să aibi suflet mare, căci zidurile fie mari sau mici aceeași soartă o au.

„Cînd trec prin casa unui om bogat și privesc cum în casa lui toate strălucesc, îmi dau seama, că unul ca acesta nu are ceva mai de preț (în lume) decît cele ce se văd (în casa lui). El s-a îngrijit să îmbrace cele fără suflet, iar sufletul său l-a lăsat gol”.

Stăruind cu îndemnul ajutorării se folosește de astfel de cuvinte: „De nu ai milă, nu vei avea parte de milă. De nu ai deschis casa ta să primești pe cei săraci, vei fi și tu scos din Împărăția cerurilor. Nu ai dat puțină piine nu vei primi viața veșnică”.

Puțini bogați însă, au urmat sfaturile Sf. Vasile cel Mare. Inima bogaților era prea legată de averile lor, ca să se mai gîndească la viața veșnică și la mizeria celor săraci.

...Astăzi, în țara noastră — cum zice cîntarea bisericească „bogații au săracit”, nu mai sînt bogați, care să trăiască din munca altora. Cî toți muncesc și își făuresc prin munca lor o viață mai bună. Așa este bine, căci e după voia lui Dumnezeu și după voia poporului.

Biciul, pe care l-a îndreptat Sf. Vasile cel Mare, împotriva lăcomiei de arginți, mai lovește însă și azi în marii latifundiași și proprietari de fabrici din Apus, care în numele lui Hristos slujesc mamonei. Dar va veni vremea cînd peste tot va domni egalitatea, frățietatea, munca și pacea. Cetățile lăcomiei se vor prăbuși, așa cum s-au mai prăbușit și altele și se va zidi Cetatea fericirii și păcii.

Prof. Serafim Popescu

discuta despre Biserica, despre Sf. Scriptură, Sf. Tradiție și tradițiile bisericești, despre Lucrarea Mîntuitoare a Domnului Iisus Hristos și slujirea Bisericii Sale, despre cult și unitatea Bisericii, despre comunitatea creștină la diferite niveluri.

S-au mai tratat: stabilirea unei Duminici de împărtășire ecumenică, problema familiei, a pregătirii și salarizării slujitorilor Bisericii (preoților), a formării studenților teologi. S-a aprobat trimiterea a doi observatori (un protestant și un ortodox) — la Sinodul II Vatican din partea Consiliului Ecumenic al Bisericilor. S-au înființat secretariate ale Consiliului Ecumenic pentru Africa, Asia și America. S-au primit opt Biserici din U.R.S.S., Africa și America, ca membre ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor și trei Biserici — care au sub 5.000 credincioși — ca „biserici asociate”.

S-a discutat de asemenea, problema dezarmării generale și păcii. S-a spus că pacea e după voia lui Dumnezeu și că războiul trebuie înlăturat din viața omenirii, el fiind o jignire adusă lui Dumnezeu, iar pentru omenire o catastrofă. Bisericile trebuie să sprijinească lupta popoarelor pentru dezarmare generală și totală, pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru rezolvarea problemelor internaționale, prin tratative, pentru cooperarea între țări spre asigurarea păcii și progresului tuturor. Bisericile condamnă rasismul, practicat în Uniunea Sud-Africană, condamnă antisemitismul și colonialismul, cer eliberarea popoarelor coloniale, ajutorarea dezinteresată de către statele mai dezvoltate a statelor mai puțin dezvoltate, respectarea drepturilor omului și popoarelor fără a face deosebire de rasă, națiune, credințe religioase, etc. S-a cerut rezolvarea prin tratative, a problemei Berlinului de Vest și a celei germane, a situației din Angola, Vietnamul de Sud, Coreea de Sud, Congo, Irianul de Vest, ș. a. S-a protestat împotriva prigonirii pastorilor protestanți din Angola de către guvernul portughez.

S-a pregătit un Apel al Consiliului Ecumenic pentru pace și dezarmare.

Delegații noștri au arătat lupta pentru pace a Bisericii noastre și au sprijinit hotărârile în favoarea dezarmării și păcii, împotriva colonialismului și ațîțătorilor la război. Au comunicat Consiliului Ecumenic că P. F. Patriarh Justinian a dispus ca la praznicul Rusaliilor în toate Bisericile noastre să se predice despre apropierea și unirea între Biserici. O Comisie de teologi romîni va lucra la temele Conferinței de la Montreal. I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului va colabora la un studiu asupra Tratatului despre Sf. Duh al Sf. Vasile cel Mare. I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei a predicat în o catedrală protestantă din Paris și a dat interviuri la televiziunea, la radio-Paris și Londra.

Astfel ședințele de la Paris ale Comitetului Central și ale Comisiilor Consiliului Ecumenic al Bisericilor s-au încheiat cu hotăriri pentru conlucrarea Bisericilor în lupta pentru pace și dezarmare, pentru binele și fericirea popoarelor.

N.

Urcuș

Umplînd de măreție largă zare
Și-mbrățișînd mileniile, anii —
Munții-n-i zugrăvesc duios ciobanii
Prin doinele de suflet-nălțătoare.

Cînd stihiiile urlă-nfuriate
Și uragane tună-n depărtări...
Ei stau de strajă-n cele patru zări,
In maiestoasa lor singurătate.

...O, cîte taine am afla în munți,
De-am ști ceti pe-naltele lor frunzi!
Urcînd, la figurat, spre piscul lor
Prin gînd, cuvînt și — mai ales — prin faptă,
Urcînd spre pace, iubire, inimă curată
Ne-apropiem de înălțimea munților!...

Const. V. Rudăreanu

Din imnele Sfintei Liturghii

Unule născut

Un imn bisericesc frumos în care se preamăresc toate faptele mari din viața Mîntuitorului nostru Iisus Hristos este imnul „Unule născut” ce se cîntă în timpul Sfintei Liturghii.

Pentru frumusețea cuvintelor și pentru adîncimea învățăturilor de credință pe care le cuprinde, redăm textul exact din Cîntările Sfintei Liturghii precedat pe îndemnul de a preamări pe Dumnezeu prin cuvintele: Mărire Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. „Unule născut, Fiule și Cuvîntul lui Dumnezeu, cela ce ești fără de moarte și ai primit pentru mîntuirea noastră a Te întrupa din Sfînta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Carele neschimbat Te-ai întrupat și răstignindu-te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfînta Treime, împreună mărit cu Tatăl și cu Duhul Sfînt, mîntuiește-ne pre noi”.

Acest imn l-a compus Impăratul Iustinian, care zidind în anii 530—537 biserica măreață din Constantinopol numită de dînsul „Înțelepciunea lui Dumnezeu” (Sf. Sofia), l-a predat bisericii ca să se cînte în timpul Sfintei Liturghii în onoarea Mîntuitorului Hristos, ca unul născut și Fiul al lui Dumnezeu, întrupat și răstignit pentru mîntuirea noastră.

Pr. I. Andrioaie

Nu uita ce-i mai de preț

Se zice că undeva trăia odată o văduvă săracă. Bărbatul îi murise, lăsîndu-i ca singură avere un copil. Văzînd că n-are cu ce trăi în satul ei, femeia se hotărî să se mute la oraș, ca acolo să-și cîștige existența. Pe cale ajunse în mijlocul unei păduri. Aici dădu peste un perete de stîncă avînd deschisă o intrare ca o poartă uriașă. Din fundul peșterii se auzi un glas tainic zicînd: „Intră înlăuntru și ia tot ce ai nevoie pentru tine și copilul tău! Dar nu uita ce-i mai de preț. Ai timp un ceas”.

Tremurînd de frică, totuși încurajată de glasul acela, femeia intră în peșteră. Acolo i se arătă o priveliște minunată: o sală imensă, strălucind de aur, argint și pietre scumpe de tot felul. Fericită că a dat peste astfel de comori, așeză copilul jos, îi dădu o jucărie, iar ea se apucă să aleagă din scumpeturile acelea. Atît de mult o fermecară comorile, încît biata nu-și dădea seama cum treceau minutele, sferturile de ceas. Luă de aici o brățară, de dincolo cercei de aur, mîrgăritare încît își umplu șorțul. Cînd deodată auzi iarăși glasul misterios: „Mai ai cinci minute, nu uita ce-i mai de preț!”.

Oare ce vrea să însemneze asta? Se adînci mai mult în inima muntelui. Nu, ce-i mai de preț nu va lăsa.

Deodată peștera răsună de strigarea glasului necunoscut: „Vremea a trecut: nu uita ce-i mai de preț!”. Femeia privi spre ieșire. Pietrele porții se mișcau ca să se închidă. Cuprînsă de spaimă, alergă spre gura peșterii, mai apucă cite una-alta de ici de colo, ieși la lumină cu șorțul plin de lucruri scumpe. În urma ei porțile se închiseră cu zgomot mare.

În același timp un gînd o fulgeră: „Copilul! Unde-i copilul?”. Copilul, ceea ce avea ea mai de preț, l-a fost uitat, l-a pierdut... Incepu să-l strige pe nume, bătu multă vreme în porțile stîncii cu pumnii, pînă-i umplu de sînge, zădărnice! O tăcere de mormînt o împrejmuia din toate părțile. O deznădejde fără margini o cuprînsă, cu scîrbă aruncă din poală comorile adunate... Din vina ei, ce a avînt mai scump a pierdut pentru totdeauna.

Iubirea pentru om, iubirea pentru copil — omul de mîine, e lucrul cel mai de preț. Pentru copiii noștri trebuie să facem totul și mai ales să luptăm ca pacea să fie biruitoare pentru totdeauna.

Sl.